

## บทที่ 5

### บทสรุปและข้อเสนอแนะ

#### 5.1 บทสรุป

จากการศึกษาพบว่า ปัจจุบันปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางถนนสร้างความเสียหายต่อสังคมส่วนรวมและเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการสาธารณสุขของประเทศไทยเป็นอย่างมาก โดยในช่วงปี พ.ศ. 2562 ที่ผ่านมามีผู้ได้รับบาดเจ็บ ทุพพลภาพ และเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนนมากถึง 865,038 ราย ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางถนนเกิดจาก 2 สาเหตุด้วยกัน คือ สาเหตุจากบุคคลและสาเหตุจากอุปกรณ์ โดยสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ นั้นมาจากบุคคลเป็นส่วนใหญ่ เห็นได้จากสถิติคืออุบัติเหตุจราจรทางบกของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ได้จำแนกตามปัจจัยหลัก 3 ประการคือ คน รถ ถนนและสิ่งแวดล้อม พบว่า มีสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจาก คน ถึง 77.5% จาก รถ 1.3% และจาก สิ่งแวดล้อม 0.4% เพราะเหตุใดปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางท้องถนนจึงมาจากคนเป็นส่วนใหญ่ เป็นเพราะบทลงโทษของกฎหมายไม่มากพอต่อความผิดที่ผู้กระทำสมควรจะได้รับจึงเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย หรือเป็นเพราะมาตรการการบังคับใช้กฎหมายและการพิจารณาคดีของศาลไทยเป็นที่ไม่ถูกต้องและเหมาะสมกับกรณีการกระทำความผิดประเภทดังกล่าว จึงทำให้ผู้คนส่วนใหญ่หมดความเชื่อถือและเคารพในการตัดสินและการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล

จากการศึกษาในส่วนของ แนวคิดและทฤษฎีของความรับผิดชอบทางอาญา พบว่า เจตนารมณ์ของการบัญญัติกฎหมายอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อให้ ผู้กระทำความผิด ตามหลัก mala in se ซึ่งเป็น การกระทำที่ผิดต่อศีลธรรมอันดีงามและเป็นที่น่าตำหนิต่อสังคม และตามหลัก mala prohibita ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดตามข้อบังคับของกฎหมายที่ได้บัญญัติไว้ให้การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ผู้ที่กระทำความผิดตามแบบใดแบบหนึ่งนั้นจะต้องได้รับผล ในการกระทำความผิดของตนเอง เมื่อครบตามหลักองค์ประกอบความรับผิดชอบทางอาญา ได้แก่ องค์ประกอบภายนอก และองค์ประกอบภายใน ในส่วนขององค์ประกอบภายนอก ก็คือ การกระทำของตัวบุคคลหรือเจตนาในการกระทำของตัวบุคคล ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวหรือไม่เคลื่อนไหวร่างกายที่จะก่อให้เกิดผลร้ายต่อผู้อื่น และ องค์ประกอบภายใน ได้แก่ เจตนาภายในของผู้กระทำที่เกิดจากความตั้งใจหรือประมาทเลินเล่อ

ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและร่างกายของผู้อื่น ซึ่งเป็นที่ประจักษ์แน่แท้ว่า ในการพิจารณาคดีของศาลนั้นหากพิสูจนได้ว่า หากผู้ใด ตั้งใจที่จะก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่ผู้อื่น ผู้กระทำความผิดนั้นก็จะต้องรับโทษ ตามบทบัญญัติของกฎหมายอาญาในส่วนของกรกระทำผิดโดยเจตนา อันเป็นองค์ประกอบภายในของการกระทำผิดทางอาญา ซึ่งบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาก็คือเป็นการเหมาะสมที่จะให้ผู้กระทำโดยเจตนาต้องได้รับโทษตามเงื่อนไข ของอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดพึงจะได้รับจากการกระทำโดยเจตนา การกระทำโดยเจตนา นั้นมีหลักการพิสูจนองค์ประกอบภายในจิตใจของผู้กระทำอยู่เพียงข้อเดียว คือ ความความมุ่งหวังให้ผลร้ายเกิดขึ้นต่อบุคคลอื่นซึ่งแสดงถึงความชั่วร้ายที่อยู่ภายในจิตใจของผู้กระทำ แต่การกระทำความผิดโดยประมาท ยากที่จะหาข้อพิสูจนได้ว่า บุคคลผู้กระทำการประมาทนั้น มีส่วนประกอบของความชั่วร้ายภายในจิตใจหรือไม่ เนื่องจาก บทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 วรรคสี่ มิได้แบ่งแยกประเภทของความประมาท ตามวิสัยและพฤติการณ์ของผู้กระทำความผิดให้ต้องรับโทษในฐานความผิดที่แตกต่างกันออกไป ยังคงให้ผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะกระทำโดยวิสัยหรือพฤติการณ์ใดๆ ก็ต้องให้รับผิดอยู่ในฐานความผิดประมาทในทางเดียวกัน ก่อให้เกิดปัญหาว่า ไม่มีบทบัญญัติใดที่จะมาลงโทษผู้กระทำความผิดในกรณีประมาทให้เกิดความเหมาะสมได้ เนื่องจากกฎหมายไทยใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ซึ่งจะต้องอาศัยบทบัญญัติของกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรในการกำหนดโทษ แก่ตัวผู้กระทำความผิด เมื่อไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายก็ไม่สามารถที่จะให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษในสถานใดสถานหนึ่งได้

ในเรื่องของการกระทำโดยประมาทอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ซึ่งมีสาเหตุมาจากการดื่มสุราแล้วขับขี่ยานพาหนะ ขับขี่ยานพาหนะขณะอยู่ภายใต้ฤทธิ์ของยาเสพติด และการเป็นโรคต้องห้ามแล้วขับขี่ยานพาหนะ เมื่อนำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ ในเรื่องของการประมาทโดยจงใจมาปรับใช้ในการวิเคราะห์การกระทำของตัวผู้กระทำความผิดทั้ง 3 สาเหตุดังกล่าวข้างต้น จะพบว่า ผู้กระทำความผิดในทั้ง 3 กรณีดังกล่าวข้างต้น มีลักษณะการกระทำความผิดที่มีสภาวะทางจิตใจอันชั่วร้ายเข้ามามีส่วนประกอบในการกระทำความผิดฐานประมาท เนื่องจาก ผู้กระทำความผิดทราบดีอยู่แล้ว การกระทำของตนนั้นเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมาย และการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมายนั้น อาจนำมาซึ่งภัยอันตรายและความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นแก่บุคคลอื่นได้ แต่ผู้กระทำความผิดในกรณีดังกล่าว นั้น ถึงแม้จะรู้สำนึกถึงองค์ประกอบ อันเป็นสาระสำคัญของความผิด และ ผู้กระทำสามารถรู้ได้ถึงระดับและสภาวะการณ์ของภัยอันตรายที่ผู้กระทำได้กระทำการเสี่ยงนั้น แต่ยังไม่เต็มใจเข้าเสี่ยงภัยอันตรายนั้น

ซึ่งความคิดในลักษณะอันเกิดจากตัวผู้กระทำตาม 3 สาเหตุดังกล่าวข้างต้น เราสามารถนำทฤษฎีเหตุเหมาะสมมาปรับใช้ในการพิจารณาตัวผู้กระทำความผิดให้เกิดเหมาะสมกับการกระทำความคิดได้ โดยทฤษฎีเหตุเหมาะสมนั้นเป็นการพิจารณาตัวผู้กระทำความผิดทางด้านนิสัยและพฤติกรรมโดยการที่จะต้องสมมติบุคคลขึ้นมาหนึ่งบุคคลนำมาเปรียบเทียบกับตัวผู้กระทำ เรียกว่า “วิญญูชน” คือ เป็นบุคคลที่อยู่ในสถานะเช่นเดียวกัน อยู่ในนิสัยเช่นเดียวกัน และมีพฤติกรรมอย่างเดียวกัน แล้วเปรียบเทียบว่า หากบุคคลที่สมมุติอยู่ในสถานะเช่นว่านั้น มีนิสัยเช่นเดียวกับผู้กระทำ และมีพฤติกรรมอย่างเดียวกันสามารถใช้ความระมัดระวังได้หรือไม่ จึงจะเป็นเหตุและผลที่เหมาะสมว่าการกระทำเช่นไรสมควรที่จะได้รับโทษในทางใด และเป็นการแก้ไขถึงต้นเหตุที่แท้จริง ของการกระทำความผิดของบุคคลในสถานะเช่นว่านั้น โดยนำแนวคิดและมาตรการในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดจรรยาบรรณของต่างประเทศ ในประเทศที่ใช้ได้ผลกับสังคม ส่วนรวม และเกิดประสิทธิผลต่อตัวผู้กระทำความผิดเข้ามาปรับใช้เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและเป็นการแก้ไขการกระทำความผิดอย่างตรงจุดของปัญหาทั้ง 3 สาเหตุดังกล่าวข้างต้น

ดังนั้นจึงควรนำบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดจรรยาบรรณของต่างประเทศอันเป็นความรับผิดชอบทางอาญา เข้ามาบังคับใช้กับกฎหมายไทย เพื่อให้เกิดความเหมาะสมต่อโทษที่ผู้กระทำความผิดสมควรจะได้รับ และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่อง แนวคิดทฤษฎีความรับผิดชอบทางอาญา เพื่อให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์และมีประสิทธิภาพในการตัดสินและพิจารณาคดีของศาลไทย นำมาซึ่งความน่าเชื่อถือ และเป็นที่ยอมรับของประชาชนทุกหมู่เหล่า อันจะเกิดเป็นภาพลักษณ์อันดีงามในกระบวนการยุติธรรมของกฎหมายไทย

ซึ่งผู้วิจัยสรุปปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางอาญาอันมีสาเหตุมาจากความประมาทโดยจงใจฝ่าฝืนข้อบังคับของกฎหมายพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ โดยสาเหตุมาจาก 1) การเมาสุราแล้วขับขี่ยานพาหนะ 2) การขับขี่ยานพาหนะขณะอยู่ภายใต้ฤทธิ์ของยาเสพติด และ 3) การเป็น โรคประจำตัวอันอาจจะเป็นอันตรายขณะขับขี่ยานพาหนะ เพื่อทำการเสนอแนะและหาแนวทางการแก้ไขปัญหาดังนี้

1) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทโดยจงใจกรณีขับขี่ยานพาหนะขณะเมาสุรา

ตามพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 มาตรา 43 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ขับรถ (2) ในขณะเมาสุราหรือเมายาอื่น หากผู้ใดฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติดังกล่าวก็ต้องรับโทษตามพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ คือ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่า 1 เดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ตามบทบัญญัติมาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง และถ้าหากการกระทำความผิด

ตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ตามบทบัญญัติมาตรา 160 ตรี วรรคสี่

ซึ่งในการกำหนดโทษจำคุกให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษในทางอาญาของกฎหมายไทยก็หาใช้ได้ผลกับการกระทำความผิดกรณีนี้ไม่ เนื่องจาก ยังมีผู้ที่เมาสุราแล้วยังขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนนอยู่เป็นจำนวนมาก พิจารณาได้จากสถิติการเมาแล้วขับในช่วง 7 วันอันตรายของเทศกาลปีใหม่ที่ผ่านมาโดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 27 ธันวาคม 2562 – 2 มกราคม 2563 มีจำนวนคดีที่เกิดจากอุบัติเหตุทางท้องถนนทั้งสิ้นรวม 12,360 คดี ซึ่งมาจากกรณีเมาแล้วขับ เป็นจำนวนมากถึง 11,997 คดี คิดเป็น 97.06% ของคดีอุบัติเหตุทั้งหมด และคดีที่เกิดขึ้นจากกรณีเมาแล้วขับเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามคำพิพากษาศาลฎีกา 4067/2550 ที่ผู้วิจัยได้หยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็นปัญหาสำคัญของเรื่องนี้ ในหัวข้อที่ 4.1 จะเห็นได้ว่า บทกำหนดโทษของกฎหมายตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกมาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง และ มาตรา 160 ตรี วรรคสี่ ไม่สามารถแก้ไขการกระทำความผิดของบุคคลในกรณีดังกล่าวนี้ได้เลย เพราะ อัตราโทษในคดีเมาแล้วขับเป็นอัตราโทษที่ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่ามีโทษค่อนข้างน้อย ไม่เหมาะสมกับความผิดที่ผู้กระทำตั้งใจฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย แต่ในประเทศญี่ปุ่นมีมาตรการทางกฎหมายที่กำหนดโทษอย่างเข้มงวดกับทั้งผู้ขับขี่ผู้โดยสารและผู้สนับสนุนในการเมาแล้วขับ ส่งผลให้ประเทศญี่ปุ่นมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการเมาแล้วขับในอัตราที่ต่ำกว่าหากเทียบกับประเทศในโซนเอเชียด้วยกัน

2) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทโดยจงใจ กรณีขับยานพาหนะขณะเสพยาเสพติด

ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ขับรถทวิ วรรคแรก ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือเสพติดที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท หากผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ วรรคแรก ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทอีกหนึ่งในสาม และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ตามบทบัญญัติพระราชบัญญัติจราจรทางบก มาตรา 157/1

ซึ่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91 บัญญัติว่า ผู้ใดเสพยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 57 หรือยาเสพติดให้โทษในประเภท 2 อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 58 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

การกำหนดโทษจำคุกของกฎหมายไทยตามกรณีนี้ ไม่สามารถทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อบทบัญญัติของกฎหมายจนไม่กล้าที่จะกระทำความผิดดังกล่าว เห็นได้จากช่วง 7 วันอันตรายในประเพณีวันสงกรานต์ที่มีจำนวนอุบัติเหตุเกิดขึ้นสูงถึง 3,338 ครั้งมีผู้เสียชีวิตจำนวน 386 ราย และบาดเจ็บอีก 3,442 รายนอกจากนี้ กรมคุมประพฤติยังเปิดเผยถึงยอดสถิติคดีที่ศาลสั่งคุมความประพฤติช่วงเทศกาลสงกรานต์ระหว่างวันที่ 11-17 เมษายน 2562 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 12,597 คดี โดยเป็นคดีเสพขี้จำนวน 386 คดี นับว่ามีจำนวนสูงเป็นอันดับสองรองจากคดีเมาแล้วขับ และกรณีข่าวโซฟเฟอร์ขับรถลีสือเสพยาบ้ามาแล้วเกิดอุบัติเหตุขับรถทับแก๊งเป็นเหตุให้หญิงสาวผู้ขับรถทับคันดังกล่าวเสียชีวิตตามบทวิเคราะห์หัวข้อที่ 4.2 ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้เขียนได้หยิบยกให้เห็นถึงปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้ และปัญหานี้สมควรที่จะได้รับการแก้ไขเรื่องอัตราโทษของกฎหมายให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นหากมีการฝ่าฝืนตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก มาตรา 43 ทวิ แต่ประเทศอังกฤษมีการกำหนดบทลงโทษกรณีขับขีหรือพยายามขับขีขณะมียาเสพติดเกินขนาดที่กฎหมายกำหนดในร่างกฏโดยมีการกำหนดปริมาณสารเสพติดที่มีอยู่ในร่างกายอย่างชัดเจนว่ามีสารเสพติดในร่างกายปริมาณเท่าใดจึงถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก ปี 1988 มาตรา 5A(1)(a)(2) และหากการขับขียานพาหนะทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายเนื่องจากเสพยาเสพติดแล้วขับขียานพาหนะ ก็จะต้องได้รับโทษทางอาญาสถานหนัก คือ จำคุก 14 ปี ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรนำบทลงโทษดังกล่าวตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก ปี 1988 ของประเทศอังกฤษมาใช้ในกรณีขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายอันมีสาเหตุมาจากการเสพยาเสพติด ซึ่งมีมาตรการ การลงโทษที่เด็ดขาดและรุนแรง ทำให้ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายในกรณีดังกล่าวมีความเกรงกลัวต่อโทษและตระหนักถึงโทษที่ตนเองจะได้รับหากการกระทำนั้นส่งผลให้เกิดความเสียหายหรือภัยอันตรายต่อผู้อื่น

3) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุกรณีการขับขียานพาหนะ ขณะมีโรคต้องห้าม

ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ขับขีขับรถ (1) ในขณะที่อ่อนความสามารถในอันที่จะขับ

คำว่า “อ่อนความสามารถ” อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่อนความสามารถ คือ การขาดความสมบูรณ์ทั้งทางด้านสมรรถภาพร่างกาย สมรรถภาพทางจิตอารมณ์และสมรรถภาพทางสังคม นั่นก็หมายถึงการเป็น โรคบางประเภทโดยโรคเหล่านั้นอาจทำให้เกิดอันตรายขณะขับรถได้

เนื่องจากพระราชบัญญัติรถยนต์ (2522) วรรคหนึ่ง เป็นการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคล รถสามล้อส่วนบุคคล หรือรถจักรยานยนต์ชั่วคราว โดยมาตรา 46 (5) กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตต้องไม่มีโรคประจำตัวที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็น

ว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถ โดยไม่ได้ระบุเอาไว้ว่ามีโรคใดบ้างที่อาจเป็นอันตรายขณะขับรถอันจะเป็นลักษณะต้องห้ามมิให้ขอรับใบอนุญาตขับรถได้ดังกล่าว ซึ่งตามแบบฟอร์มใบรับรองแพทย์ที่ใช้ในปัจจุบันก็มิได้มีการกำหนดโรคที่สำคัญไว้ มีเพียงการระบุโรคติดต่อที่น่ารังเกียจ ตามมาตรา 47 (6) กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถต้องไม่เป็นผู้มีโรคติดต่อที่น่ารังเกียจตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ได้แก่ (1) วัณโรคในระยะติดต่ออันตราย (2) โรคเรื้อน (3) โรคเท้าช้าง (4) โรคต่อเยื่อหุ้มสมอง และ (5) โรคพิษสุราเรื้อรัง

จึงทำให้ผู้มีโรคประจำตัวที่อาจเป็นอันตรายขณะขับรถสามารถที่จะขอใบอนุญาตขับรถได้ตามปกติจึงไม่สามารถทราบได้เลยว่า ผู้ขับขี่ โดยมีใบอนุญาตขับรถที่ถูกต้องตามกฎหมายนั้น มีโรคที่เป็นอันตรายขณะขับรถหรือไม่ จนกว่าจะมีการเกิดอุบัติเหตุขึ้น ดังเช่น กรณี ไฮโซ หมูแฮม ที่ผู้วิจัยได้หยิบยกขึ้นมาให้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาในเรื่องนี้ จากปัญหาดังกล่าวทำให้เห็นว่าประเทศไทยยังคงมี ผู้เป็นโรคประจำตัวที่อาจเป็นอันตรายขณะขับรถ ยังสามารถขั้บขี้นยานพาหนะบนท้องถนนและขอรับใบอนุญาตขับรถได้ตามปกติ ซึ่งมาตรการตามกฎหมายไทยไม่อาจแก้ไขปัญหานี้ได้ แต่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในขั้นตอนการขอรับใบอนุญาตขับรถจะต้องมีใบรับรองแพทย์เพื่อใช้ประกอบเป็นหลักฐานในการขอรับใบอนุญาตขับรถ ในแบบฟอร์มของใบรับรองแพทย์นั้นมีการระบุโรคต้องห้ามในการขับรถไว้อย่างชัดเจน โดยแพทย์จะทำการตรวจวินิจฉัยสุขภาพของผู้ที่จะทำการขอใบอนุญาตขับรถอย่างละเอียดว่าเป็นโรคต้องห้ามตามที่มาตรการทางกฎหมายกำหนดหรือไม่ ซึ่งถ้าหากพบว่า ผู้นั้นเป็นโรคต้องห้ามที่เป็นอุปสรรคในการขับรถก็จะไม่สามารถขอรับใบอนุญาตขับรถได้ และหากผู้ใดขับรถโดยไม่มีใบอนุญาตขับรถก็จะทำให้มีโทษจำคุกและโทษปรับในอัตราที่สูงและเหมาะสมต่อการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย ทำให้ลดปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจาก ผู้ขับขี่ที่มีโรคประจำตัวที่อาจเป็นอันตรายขณะขับรถได้อย่างมีประสิทธิภาพ

## 5.2 ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับมาตรการการลงโทษผู้กระทำความผิดจากการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายตามพระราชบัญญัติจราจร ทั้ง 3 สาเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) ปัญหาความรับผิดชอบจากการกระทำโดยประมาทโดยจงใจกรณีขั้บนยานพาหนะขณะเมาสุรา

ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ขับรถ (2) ในขณะเมาสุราหรือเมาย่างอื่น เนื่องจาก พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

เดิม มาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 (2) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับและให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

เดิม มาตรา 160 ตรี วรรคสี่ ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาทและให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ดังนั้นจึงควรแก้ไขในมาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ เป็นดังนี้

ใหม่ มาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 (2) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับตั้งแต่สามแสนหกหมื่นบาทบาท หรือทั้งจำทั้งปรับและให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าสามปีเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ใหม่ มาตรา 160 ตรี วรรคสี่ ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกสูงสุดถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามแสนหกหมื่นบาทขึ้นไปและให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

โดยความผิดตามมาตรา 160 ตรี วรรคสองและวรรคสามให้มีอัตราโทษที่เพิ่มขึ้นตามอัตราส่วน

2) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทโดยจงใจ กรณีชกยานพาหนะขณะเสพยาเสพติด

ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ขับรถทวิ วรรคแรก ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือเสพติดที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท เนื่องจากพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

เดิม มาตรา 157/1 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ วรรคสอง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทอีกหนึ่งในสาม และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

เดิม มาตรา 157/1 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ วรรคห้า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ดังนั้นจึงควรแก้ไขในมาตรา 157/1 วรรคสอง และวรรคห้า เป็นดังนี้

ใหม่ มาตรา 157/1 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุก 6 เดือน พักใบอนุญาตขับขี่อย่างน้อย 12 เดือน หรือ จะต้องถูกพักใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาอย่างน้อย 2 ปี หากผู้กระทำความผิดเคยถูกสั่งพักใบอนุญาตมากกว่าสองครั้ง หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ และปรับได้ ไม่จำกัด

ใหม่ มาตรา 157/1 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ วรรคห้า ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่าสิบสี่ปี และปรับได้ไม่จำกัด และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

3) ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาจากการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุกรณีการขับยานพาหนะ ขณะมีโรคต้องห้าม

จากการศึกษาพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติคุณลักษณะของผู้ขอใบอนุญาตขับรถ รวมถึงระเบียบ ข้อบังคับ เพื่อกำหนดเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้วัดผู้ขับขี่ก่อนที่จะขับขี่รถบนถนนจริง รวมถึงบทกำหนดโทษเมื่อมีผู้ฝ่าฝืนกฎหมายพบว่า มาตรการทางกฎหมายยังไม่มี ความเข้มงวดมากพอ ทำให้ระบบและกลไกในการตรวจสอบการกระทำผิดกฎหมายที่ไม่สมบูรณ์ และนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายลดความศักดิ์สิทธิ์ลง ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผู้ขับขี่จำนวนมาก ไร้ซึ่งจิตสำนึกและมีพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎหมาย

ทั้งนี้จากการเสนอแก้ไขปรับปรุงเพิ่มโทษกรณีความผิดดังกล่าว จะทำให้การพิจารณาโทษตามฐานความผิดอยู่ในดุลพินิจของชั้นศาล ส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายมีมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้ขับรถตระหนักและปฏิบัติตามกฎจราจรมากขึ้น อย่างไรก็ตามการเพิ่มความเข้มขันในการบังคับใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือหนึ่งเท่านั้น ส่วนสำคัญอยู่ที่ผู้ขับรถ ซึ่งต้องตระหนักถึงความปลอดภัยและนำไปปฏิบัติอย่างจริงจัง

เดิม พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 64

“ผู้ใดขับรถ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตขับรถ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ดังนั้น จึงควรแก้ไขในมาตรา 64 เป็นดังนี้

ใหม่พระราชบัญญัติรถยนต์พ.ศ.2522 มาตรา 64

“ผู้ใดขับรถ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตขับรถ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”